

סילוף היסטורי אינו נרטיב

משרד החינוך אסר ללמד בצדק את הספר "ללמוד את הנרטיב ההיסטורי של האחר". אמנם את הנפכה יש ללמד בבתי הספר, אך אין להציג עובדות שקריות

פורסם: 07.11.10, 21:43

גילוי נאות: אני תומך בהקמת מדינה פלסטינית לצידה של ישראל בגבולות 1949 תוך חילופי שטחים מוסכמים. אני תומך בהפיכת ירושלים לבירתן של שתי המדינות. מצאתי לנכון להקדים גילוי נאות זה, לנוכח המתקפה של רבים וטובים בתוכנו על החלטת משרד החינוך לפסול את ספר הלימוד: "ללמוד את הנרטיב ההיסטורי של האחר". הספר, שחובר על ידי מחנכים יהודים וערבים, נאסר להוראה בפקודת משרד החינוך בבית הספר התיכון "שער הנגב".

אף אנוכי תומך נלהב בחופש הדיבור ובמתן זכות שווה לצד הפלסטיני להציג את העובדות בכל הנוגע לסכסוך בין שני עמינו. אין כל ספק בדבר כי הטרגדיה ("הנפכה") שפקדה את העם הפלסטיני בעקבות "מלחמת העצמאות" היא טרגדיה אמיתית, רוויית צער, קורבנות וסבל. את תולדות האסון הזה שפקד את האוכלוסייה הערבית של ארץ-ישראל יש אכן ללמד בבתי-הספר הישראליים, כדי להכין את הדורות הצעירים שלנו לפתיחות בכל הנוגע למתן פתרון קיומי וריבוני גם לעם הפלסטיני. פתרון כזה ישחרר כוחות רבים בשני הצדדים, לכיוון של פיתוח וקידום משותפים וישים סוף סוף קץ לסכסוך המטלטל עד היום את ארץ-ישראל, את המזרח התיכון ואת העולם המוסלמי כולו.

אמרנו: "להציג עובדות" אך לא לייצר עובדות שקריות, שאין להן בסיס וכל מטרתן להכשיר פוליטית תביעות עתידיות שנועדו להצר את צעדיה של מדינת ישראל ואף להביא לחורבנה. להלן כמה מהן:

* הטיעון בדבר קנוניה אימפריאליסטית של מדינות אירופה (תחילה נפוליאון ולאחר מכן בריטניה) לכוון מדינה יהודית במזרח התיכון כמרכז של אי-יציבות פוליטית שיאפשר לבריטניה להמשיך ולשלוט באזור. לפי טיעון זה הייתה זו פלסטין שנפלה קורבן למזימה. אולם מה לעשות כשעד 1917 לא הייתה קיימת פלסטין, כפי שלא הייתה קיימת מדינת ירדן, או עיראק או לבנון.

כל אלה הן יצירות מלאכותיות שנתקבלו על ידי העולם הערבי כמדינות לכל דבר ואיש לא ערער על "המזימה האימפריאליסטית", שיצרה אותן ושנועדה להמשיך ולקיים את ההשפעה המערבית באזור. ורק הנכונות של בריטניה להקים בחלקה של ארץ-ישראל בית לאומי יהודי הפך למזימה בינלאומית כזאת שנועדה לגזול מהאומה הערבית ומהעם הפלסטיני את מולדתו...

• מה לעשות, אם מבחינה היסטורית הייתה זו התנועה הציונית, היא ולא אחרת שיצרה למעשה את העם הפלסטיני? עד תחילת שנות ה-30 של המאה העשרים פעלה בארץ-ישראל תנועה גדולה ובעלת השפעה, מונהגת על ידי המשפחה הנאששית, שטענה כי ארץ-ישראל היא חלק מסוריה הגדולה ועליה לחזור ולהיות כזאת? (למעשה עד היום לא ויתרה סוריה על הטיעון הזה כפי שהיא דורשת גם את סיפוחן של לבנון וירדן).

• בחוברת אידיאולוגית ששלחתי (כמזכיר המחוז) לחמש מאות חברי מועצת המחוז של מפלגת העבודה בתל-אביב, ציינתי כבר בשנת 1970 כי קיים עם פלסטיני וכי אנו התנועה הציונית היא שיצרה אותו ועליה להתחשב עם קיומו. שכן אם קמים מיליון או שלושה מיליון אנשים ומכריזים שהם עם פלסטיני, על העולם לקבל עובדה זו ולכבד אותה.

• אולם באותה מידה חייב הצד השני לקבל את העובדה שהעם היהודי איננו רק דת (כפי שנוסח באמנה הפלסטינית ומוזכר בהרחבה בחוברת) אלא עם. זהו עם שהצליח נגד כל הסיכויים להתקיים במשך אלפיים שנה, ליצור מערכת מפוארת של מורשת יהודית בצד תרומה אדירה לקידומו של העולם כולו – ושלא זנח כל אותן שנים את החלטתו לחזור ולקומם מחדש את ריבונותו בארצו.

• לזכותו של העם היהודי יש לומר, כי בשעה שנוכח כי נשתנו התנאים בארץ-מכורתו וכי גם בני עם אחר מתגוררים בה, הביע נכונות לחלוק את הארץ עם אותו עם, כפי שאכן קרה לאחר החלטת האו"ם ב-29 בנובמבר 1947.

• התיאור המסולף של העובדות בספר הנ"ל כאילו במשך כל שנות המנדט הבריטי התמידה בריטניה לקדם את הישוב היהודי על חשבון הפלסטינים, איננה עומדת בשום מבחן עובדתי: לנוכח נסיגתה מהנכונות להקים את הבית הלאומי היהודי ופרסום "הספר הלבן" של שנת 1939, שהיה אמור לסלול את הדרך

להפיכתה של ארץ-ישראל למדינה ערבית נוספת.

- גם לאיזכור השולי לכאורה של הכותל המערבי ככותל אל-בוראק (שהוא גם הקיר המערבי של מסגד אל-אקצה), היינו הכותל אליו קשר הנביא מוחמד את סוסו אל-בוראק בטרם עלה עמו לשמיים - יש כוונה ברורה וחד-משמעית: חיסול כל המורשת היהודית (ובמרכזה בית המקדש היהודי) הקשורה לחייו של העם בארץ-ישראל מאז בואו של אברהם בשעריה. עד היום הזה מכחישים אנשי דת מכובדים בעולם הערבי, כולל אנשי דת מוסלמים בישראל (כמו השייח' ראאד ראש הפלג הצפוני של התנועה האסלאמית) כל קשר בין ארץ-ישראל להיסטוריה היהודית:
 - (1) מסגד אל-אקצה קיים במקום משבעת ימי בראשית.
 - (2) לא היה קיים כל מקדש יהודי על הר המוריה.
 - (3) אלוהים ניסה את אברהם לא על הר המוריה ולא עם בנו יצחק, אלה בכעבה של מכה עם בנו ישמעאל.

זהו ניסיון לעקור מהשורש כל קשר בין העם היהודי לבין עברו הארץ-ישראלי והוא מופיע בספר בצורה נרמזת, המאפשרת למורה הערבי לפתח את התיזה על יסוד טקסט שאושר לכאורה להוראה על ידי משרד החינוך הישראלי.

- הניסיון (אולי הנאיבי ואולי הצדקני ואולי אפילו הנואל) של מחברי הספר להטיל למעשה את האשמה לגורלו הכאוב של העם הפלסטיני על ישראל - מרפד את הדרך לטיעונים הפלסטיניים שנועדו למעשה להביא לחיסולה של מדינת ישראל:

(1) אין בשום ספר לימוד פלסטיני מפה המציינת את קיומה של מדינת ישראל. המדינה איננה קיימת כלל בנרטיב הפלסטיני האמיתי.

(2) הדרישה ל"זכות השיבה" של ארבעה מיליון פלסטינים למדינת ישראל, שהנהגת הרשות הפלסטינית איננה מוכנה לוותר עליה אף לא במהלך הדיונים המתקיימים בחודשים אלה – מרמזת כי גם מהעמדה הנחותה בה נמצא העם הפלסטיני במשא והמתן, אין הוא לוקח בחשבון הסופי, דו-קיום יהודי פלסטיני בארץ-ישראל.

(3) חבר הכנסת ג'מאל זחאלקה שהיה אורח הכבוד בכנס ברמאללה לציון 62 שנה ל"נכבה" אמר: "אני רוצה שכל נשות רמאללה שנפגעו ב"נכבה" תוכלנה לחזור לבתיהן ביפו, בחיפה, בלוד, ברמלה, בעכו ולכל יתר עריה של פלסטין. אני רוצה

שתדעו כי אנו היושבים באותן ערים שומרים על הזהות הפלסטינית של האדמה
ומהווים עדות נאמנה שיפו, לוד ורמלה הן ערים פלסטיניות כמו גם חיפה ועכו.
אנחנו עם אחד ולא ניתן לציונים לפצל אותנו. יש לנו זיכרון אחד, גורל אחד ועתיד
משותף לעם אחד העם של פלסטין".

אכן הנרטיב הפלסטיני איננו מתאר רק את מה שקרה לתושביה הערבים של ארץ-
ישראל מאז 1948 אלא מניח יסוד להצדקת חיסולה של מדינת ישראל בבוא
הזמן אסור שמשרד החינוך ייתן ידו למזימה אנטי דמוקרטית ואנטי חינוכית
כזאת.